

VEDTAGNE TEKSTER

P8_TA(2016)0249

Fredsstøttende operationer - EU's samarbejde med FN og Den Afrikanske Union

Europa-Parlamentets beslutning af 7. juni 2016 om fredsstøttende operationer – EU's samarbejde med FN og Den Afrikanske Union (2015/2275(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til afsnit V i traktaten om Den Europæiske Union (TEU), særlig artikel 21, 41, 42 og 43,
- der henviser til artikel 220 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,
- der henviser til FN-pagten, særlig kapitel VI, VII og VIII,
- der henviser til FN's generalsekretærs rapport af 1. april 2015 med titlen "Partnering for peace: moving towards partnership peacekeeping"¹,
- der henviser til den fælles meddelelse af 28. april 2015 fra Kommissionen og Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik med titlen "Kapacitetsopbygning til støtte for sikkerhed og udvikling – Hvordan partnere kan sættes i stand til at forebygge og styre kriser"²,
- der henviser til rapporten af 16. juni 2015 fra FN's uafhængige højniveaupanel om fredsstøttende operationer³,
- der henviser til den erklæring, der blev fremsat den 28. september 2015 på ledertopmødet om fredsbevarelse, som USA's præsident Obama havde indkaldt til,
- der henviser til dokumenterne "Handlingsplan for, hvordan EU's FSFP-støtte til FN's fredsbevarende aktiviteter kan forbedres"⁴ af 14. juni 2012 og "Strengthening the UN-EU Strategic Partnership on Peacekeeping and Crisis Management: Priorities 2015-2018" af 27. marts 2015⁵,

¹ S/2015/229.

² JOIN(2015)0017.

³ A/70/95-S/2015/446.

⁴ Rådsdokument 11216/12.

⁵ EEAS(2015)458, Rådsdokument 7632/15 (ikke oversat).

- der henviser til den fælles Afrika-EU-strategi (JAES), som blev vedtaget på det andet topmøde mellem EU og Afrika i Lissabon den 8.-9. december 2007¹ og til JAES-køreplanen for 2014-2017, som blev vedtaget på det fjerde topmøde mellem EU og Afrika i Bruxelles den 2.-3. april 2014²,
 - der henviser til Revisionsrettens særberetning nr. 3/2011 "Produktiviteten og effektiviteten af EU-bidrag, der kanaliseres gennem De Forenede Nationers organisationer i konfliktramte lande",
 - der henviser til sin beslutning af 24. november 2015 om EU's rolle i FN - Hvordan EU's udenrigspolitiske mål bedre kan nås³,
 - der henviser til beslutningen fra Den Blandede Parlamentariske Forsamling AVS-EU af 9. december 2015 om "Evalueringen af fredsfaciliteten for Afrika efter ti år: Effektivitet og fremtidsudsigter",
 - der henviser til 2030-dagsordenen for bæredygtig udvikling,
 - der henviser til retningslinjerne for anvendelsen af udenlandske militær- og civilforsvarsaktiver i forbindelse med katastrofehjælp fra november 2007 ("Osloretningslinjerne"),
 - der henviser til artikel 4h og 4j i akten om oprettelse af Den Afrikanske Union,
 - der henviser til sin beslutning af 25. november 2010 om tiårsdagen for FN's Sikkerhedsråds resolution 1325 (2000) om kvinder, fred og sikkerhed⁴,
 - der henviser til Rådets konklusioner af 15. oktober 2012 om "Demokratiets rødder og bæredygtig udvikling: EU's engagement i civilsamfundet på området eksterne forbindelser",
 - der henviser til forretningsordenens artikel 52,
 - der henviser til betænkning fra Udenrigsudvalget og udtalelse fra Udviklingsudvalget (A8-0158/2016),
- A. der henviser til, at fredsstøttende operationer er en form for kriserespons, som normalt tages i anvendelse for at støtte en internationalt anerkendt organisation som FN eller Den Afrikanske Union (AU) med et FN-mandat og med det formål at forhindre væbnede konflikter, genetablere, opretholde eller opbygge fred, håndhæve fredsaftaler og tackle de komplekse nødsituationer og udfordringer, som fejlslagne eller svage stater er årsag til; der henviser til, at stabilitet i det afrikanske og europæiske naboskabsområde ville være en stor fordel for alle vore lande;
- B. der henviser til, at formålet med fredsstøttende operationer er at hjælpe med at skabe stabile, sikre og mere velstående miljøer på længere sigt; der henviser til, at god regeringsførelse, et velfungerende retsvæsen, retsstatsprincippet, respekt for menneskerettighederne og sikkerhed er de afgørende forudsætninger for dette, og at

¹ Rådsdokument 7204/08.

² Rådsdokument 8370/14.

³ Vedtagne tekster, P8_TA(2015)0403.

⁴ EUT C 99 E af 3.4.2012, s. 56.

vellykkede forsonings-, genopbygnings- og økonomiudviklingsprogrammer vil bidrage til at tilvejebringe selv bærende fred og velstand;

- C. der henviser til, at det sikkerhedspolitiske landskab, navnlig i Afrika, har ændret sig dramatisk i det seneste årti med fremkomsten af terror- og oprørsgrupper i Somalia, Nigeria og Sahel-Sahara-regionen, og fredshåndhævende og terrorbekæmpende operationer er blevet reglen snarere end undtagelsen i mange områder; der henviser til, at der er et voksende antal skrøbelige stater og områder uden styrende myndigheder, hvilket betyder, at rigtig mange mennesker er ramt af fattigdom, lovløshed, udbredt korrupsion og vold; der henviser til, at kontinentets porøse grænser giver næring til vold, mindsker sikkerheden og skaber muligheder for kriminelle aktiviteter;
- D. der henviser til, at fred er anerkendt som en afgørende forudsætning for udvikling i den nye 2030-dagsorden for bæredygtig udvikling, og at der er blevet formuleret et nyt mål for bæredygtig udvikling, SDG 16, om fred og retfærdighed;
- E. der henviser til, at organisationer og nationer med passende erfaring og udstyr – ideelt set med et klart og realistisk FN-mandat – bør stille de nødvendige ressourcer til rådighed til en vellykket fredsstøttende operation for at bidrage til at skabe sikre miljøer, hvor civile organisationer kan udføre deres arbejde;
- F. der henviser til, at FN fortsat er den vigtigste garant for international fred og sikkerhed og råder over de mest omfattende strukturer til multilateralt samarbejde om krisestyring; der henviser til, at der i øjeblikket er 16 fredsbevarende FN-operationer i gang med et deployeret personel på over 120 000, hvilket er flere end nogensinde før; der henviser til, at over 87 % af FN's fredsbevarende styrker er deployeret til otte missioner i Afrika; der henviser til, at FN-operationernes rækkevidde er begrænset;
- G. der henviser til, at AU er underlagt andre begrænsninger end FN og kan tage parti, intervenere uopfordret og intervenere i situationer, hvor der ikke er undertegnet en fredsftale, så længe det stadig overholder FN-pagten; der henviser til, at dette er en væsentlig forskel i betragtning af antallet af konflikter imellem og inden for stater i Afrika;
- H. der henviser til, at NATO har ydet støtte til AU, bl.a. til AMIS i Darfur og AMISOM i Somalia, i form af planlægning og strategisk sø- og lufttransport samt kapacitetsudvikling for den afrikanske beredskabsstyrke (ASF);
- I. der henviser til, at kriserne i Afrika kræver en sammenhængende og samlet respons, der går ud over de rent sikkerhedsmæssige aspekter; der henviser til, at fred og sikkerhed er nødvendige forudsætninger for udvikling, og at alle lokale og internationale aktører har fremhævet behovet for en nøje samordning af sikkerheds- og udviklingspolitik; der henviser til, at der er behov for et langsigtet perspektiv; der henviser til, at reform af sikkerhedssektoren og afvæbning, demobilisering og reintegration af tidligere kombattanter kan være af betydning for at opnå stabilitet og nå udviklingsmålene; der henviser til, at FN's forbindelseskantor for fred og sikkerhed og Den Afrikanske Unions faste repræsentation i Bruxelles spiller en afgørende rolle for udviklingen af forbindelserne mellem deres organisationer og EU, NATO og de nationale ambassader;
- J. der henviser til, at den primære mekanisme til støtte for Europas samarbejde med AU er fredsfaciliteten for Afrika, som oprindeligt blev etableret i 2004 og yder ca. 1,9 mia. EUR via den medlemsstatsfinansierede EUF; der henviser til, at det var hensigten, da

fredsfaciliteten for Afrika blev oprettet i 2003, at dens finansiering via EUF-midler skulle være midlertidig, men 12 år senere er EUF stadig den primære finansieringskilde for fredsfaciliteten for Afrika; der henviser til, at facilitetens anvendelsesområde blev udvidet i 2007, så det omfatter en bredere vifte af aktiviteter inden for konfliktforebyggelse og stabilisering efter konflikter; der henviser til, at handlingsprogrammet for 2014-2016 tager højde for ekstern evaluering og høringer med medlemsstaterne og indfører nye elementer for at forbedre effektiviteten; der henviser til, at artikel 43 i TEU henviser til de såkaldte "Petersberg plus"-opgaver, som omfatter rådgivnings- og bistandsopgaver på det militære område, konfliktforebyggende og fredsbevarende opgaver og kampstyrkers opgaver i forbindelse med krisestyring, herunder fredsskabelse og stabiliseringsoperationer efter konflikter; der henviser til, at mere end 90 % af budgettet i 2014 var øremærket til fredsstøttende operationer, heraf 65 % til AMISOM-personel; der henviser til, at styrkelsen af den institutionelle kapacitet i Den Afrikanske Union og i de afrikanske regionale økonomiske fællesskaber er afgørende for, hvorvidt de fredsstøttende operationer bliver vellykkede, samt for processerne med forsoning og rehabilitering efter konflikterne;

- K. der henviser til, at EU's rolle skal ses i lyset af de bidrag, som talrige lande og organisationer har givet til de fredsstøttende operationer; der eksempelvis henviser til, at USA er verdens førende økonomiske bidragsyder til FN's fredsbevarende operationer og yder direkte støtte til AU via sit afrikanske fredsbevarende udrykningspartnerskab samt ca. 5 mia. USD i støtte til FN-operationer i Den Centralafrikanske Republik, Mali, Elfenbenskysten, Sydsudan og Somalia; der henviser til, at disse forskellige finansieringskilder koordineres af Den Afrikanske Unions Gruppe af Partnere for Fred og Sikkerhed; der henviser til, at Kina er blevet en aktiv deltager i FN's fredsbevarende operationer, og at forummet for kinesisk-afrikansk samarbejde omfatter AU-Kommissionen; der henviser til, at det er Indien, Pakistan og Bangladesh, der næst efter Etiopien leverer mest personel til FN's fredsbevarende opgaver;
- L. der henviser til, at de europæiske lande og EU selv er store bidragsydere til FN-systemet, navnlig når det drejer sig om at yde økonomisk støtte til FN-programmer og -projekter; der henviser til, at Frankrig, Tyskland og Det Forenede Kongerige er de største europæiske bidragsydere til budgettet for FN's fredsbevarende operationer; der henviser til, at EU's medlemsstater samlet set er den største bidragsyder til budgettet for FN's fredsbevarende operationer med omkring 37 % og i øjeblikket bidrager med tropper til ni fredsbevarende operationer; der henviser til, at EU's finansielle forpligtelsesbevillinger til AU i 2014 og 2015 desuden beløb sig til i alt 717,9 mio. EUR, mens AU's bidrag kun beløb sig til i alt 25 mio. EUR; der henviser til, at de europæiske lande kun bidrager med omkring 5 % af personellet til FN's fredsbevarende operationer, med 5 000 tropper ud af i alt ca. 92 000; der imidlertid henviser til, at Frankrig for eksempel træner 25 000 afrikanske soldater hvert år og selv deployerer over 4 000 mand til afrikanske fredsbevarende operationer;
- M. der henviser til, at personelminer har været en væsentlig hindring for genopbygning og udvikling efter konflikter, ikke mindst i Afrika, og at EU har brugt ca. 1,5 mia. EUR over de seneste 20 år på processer til støtte for minerydning og hjælp til mineofre, og at EU er blevet den største donor på dette område;
- N. der henviser til, at EU – ud over den rolle de enkelte europæiske lande spiller – har et særskilt bidrag at yde til fredsstøttende operationer med flerdimensionelle foranstaltninger; der henviser til, at EU yder teknisk og økonomisk støtte til AU og de subregionale organisationer, navnlig gennem hhv. fredsfaciliteten for Afrika,

instrumentet, der bidrager til stabilitet og fred, og Den Europæiske Udvalgsfond; der henviser til, at EU yder rådgivning og udfører uddannelsesaktiviteter inden for rammerne af sine FSFP-missioner og dermed bidrager til at styrke afrikanske kapaciteter inden for krisestyring;

- O. der henviser til, at de fem civile EU-missioner og de fire militære EU-operationer, der er i gang i Afrika, ofte foregår parallelt med eller i tilknytning til FN's, AU's og nationalstaters aktioner;
- P. der henviser til, at EU har forpligtet sig til at hjælpe med at styrke den afrikanske freds- og sikkerhedsarkitektur, navnlig ved at støtte en operationalisering af den afrikanske beredskabsstyrke (ASF);
- Q. der henviser til, at Det Europæiske Råd har anmodet EU og medlemsstaterne om at øge deres bistand til partnerlande og -organisationer ved at yde træning, rådgivning, understøtning og ressourcer, således at de i voksende omfang bliver i stand til selv at forebygge eller styre kriser; der henviser til, at der er et klart behov for gensidigt forstærkende interventioner inden for sikkerhed og udvikling for at nå dette mål;
- R. der henviser til, at EU bør støtte aktioner, som gennemføres af andre, der måtte være bedre i stand til at udfylde bestemte roller, undgå overlappning og bidrage til at styrke det arbejde, der udføres af dem, der allerede befinder sig på stedet, navnlig medlemsstaterne;
- S. der henviser til, at artikel 41, stk. 2, i TEU forbyder udgifter fra EU-budgetterne til operationer, der har indvirkning på militær- eller forsvarsområdet, men ikke eksplicit udelukker EU-finansiering af militære opgaver såsom fredsbevarende operationer med udviklingsmål; der henviser til, at de fælles udgifter opkræves fra medlemsstaterne via Athenamekanismen; der henviser til, at selv om hovedformålet med EU's udviklingspolitik er at nedbringe og på sigt udrydde fattigdommen, udelukker artikel 209 og 212 i TEUF ikke eksplicit finansiering af kapacitetsopbygning inden for sikkerhedssektoren; der henviser til, at EUF og fredsfaciliteten for Afrika, som er instrumenter uden for EU-budgettet, er relevante for håndtering af sammenhængen mellem sikkerhed og udvikling; der henviser til, at EUF kræver, at programmeringen er foretaget med henblik på at opfylde kriterierne for officiel udviklingsbistand (ODA), hvilket i de fleste tilfælde udelukker sikkerhedsrelaterede udgifter; der henviser til, at EU er i gang med at se på muligheden for yderligere særlige instrumenter inden for rammerne af dets initiativ vedrørende kapacitetsopbygning til støtte for sikkerhed og udvikling (CBSD);
- T. der henviser til, at behovene i de pågældende lande og Europas sikkerhed skal være de styrende principper for EU's engagement;
 - 1. fremhæver behovet for samordnede eksterne foranstaltninger, der gør brug af diplomatiske samt sikkerheds- og udviklingspolitiske redskaber for at genetablere tilliden og håndtere de udfordringer, der er forbundet med krige, interne konflikter, manglende sikkerhed, skrøbelighed og overgangsfaser;
 - 2. bemærker, at deployering af flere FN-godkendte missioner til det samme indsatsområde med forskellige aktører og regionale organisationer i stigende grad afspejler realiteterne i moderne fredsbevarende operationer; understreger, at det er en afgørende forudsætning for disse operationers succes, at det lykkes at styre sådanne komplicerede partnerskaber

uden at lave dobbeltarbejde eller flere versioner af samme mission; efterlyser i denne forbindelse en evaluering og rationalisering af de eksisterende strukturer;

3. fremhæver betydningen af tidlig kommunikation og forbedrede procedurer for krisekonsultation af FN og AU samt andre organisationer som f.eks. NATO og OSCE; fremhæver behovet for at forbedre informationsudvekslingen, også i forbindelse med planlægning, gennemførelse og analyse af missioner; glæder sig over færdiggørelsen og undertegnelsen af en administrativ EU-FN-ordning om udveksling af klassificerede oplysninger; erkender vigtigheden af partnerskabet mellem Afrika og EU og af den politiske dialog mellem EU og AU om fred og sikkerhed; foreslår, at AU, EU og andre vigtige aktører samt FN indgår en aftale om en række fælles målsætninger for sikkerhed og udvikling i Afrika;
4. opfordrer indtrængende EU til at stræbe efter at få etableret en passende arbejdsdeling og fokusere på, hvor man fra EU's side bedst kan tilføre værdi, i betragtning af de store udfordringer og den komplekse involvering af andre organisationer og nationer; bemærker, at en række medlemsstater allerede er involveret i operationer i Afrika, og at EU kan skabe reel merværdi ved at yde mere støtte til disse operationer;
5. bemærker, at FN's og AU's missioner i et stadig mere komplekst sikkerhedsmiljø har behov for en sammenhængende tilgang, inden for hvilken andre vigtige faktorer – udover deployering af militære, diplomatiske og udviklingsrelaterede instrumenter – er et indgående kendskab til sikkerhedsmiljøet, udveksling af efterretninger, information og moderne teknologi, viden om hvordan man gennemfører terrorbekæmpelse og bekæmper kriminalitet i konflikt- og postkonfliktområder, deployering af kritiske aktører, levering af humanitær bistand og genetablering af den politiske dialog – alt sammen noget de europæiske lande kan bidrage med at tilvejebringe; bemærker det arbejde, der allerede bliver udført af visse medlemsstater samt af andre multinationale organisationer på dette område;
6. fremhæver betydningen af EU's øvrige instrumenter på det sikkerhedsmæssige område, og navnlig af FSFP-missioner og -operationer; minder om, at EU intervenerer i Afrika for at bidrage til stabilisering af lande i krise, især ved hjælp af uddannelsesmissioner; fremhæver den rolle, som FSFP-missioner, både civile og militære, spiller med hensyn til at støtte reformer af sikkerhedssektoren og bidrage til den internationale krisestyringsstrategi;
7. noterer sig, at det er en central forudsætning for en succesrig fredsstøttende operation, at operationen anses for at være legitim; mener, at AU derfor bør bidrage med støtte og militære styrker i videst muligt omfang; bemærker, at dette også er vigtigt i forhold til AU's langsigtede målsætning om egenkontrol;
8. bemærker med tilfredshed, at handlingsprogrammet for den nye fredsfacilitet for Afrika imødegår manglerne og lægger større vægt på exitstrategier, mere udstrakt byrdefordeling med de afrikanske lande, mere målrettet støtte og forbedrede beslutningsprocedurer;
9. glæder sig over det strategiske partnerskab mellem FN og EU om fredsbevarende opgaver og krisestyring og partnerskabets prioriteringer for 2015-2018 som aftalt i marts 2015; bemærker, at de tidligere og igangværende FSFP-missioner sigtede/sigter mod fredsbevarelse, konfliktforebyggelse og styrkelse af den internationale sikkerhed og tog/tager højde for den centrale rolle, som andre organisationer, herunder

panafrikanske og regionale organisationer, og lande spiller i disse områder; opfordrer EU til at gøre en yderligere indsats for at fremme bidrag fra medlemsstaterne; minder om, at EU har engageret sig i krisestyringsaktiviteter i Afrika, som sigter mod fredsbevarelse, konfliktforebyggelse og styrkelse af den internationale sikkerhed, i overensstemmelse med FN-pagten; bemærker, at kun 11 ud af de 28 EU-medlemsstater gav tilsagn på ledertopmødet om fredsbevarelse den 28. september 2015, mens Kina gav tilsagn om en standby-styrke på 8 000 mand og Colombia om 5 000 tropper; opfordrer EU-medlemsstaterne til at forøge deres militære og økonomiske bidrag til FN's fredsbevarende missioner markant;

10. fremhæver behovet for en hurtig afrikansk indsats over for krisesituationer og fastslår, at den afrikanske beredskabsstyrke (ASF) spiller en central rolle i denne forbindelse; fremhæver EU's store bidrag via fredsfaciliteten for Afrika og finansieringen af AU, som gør det muligt for AU at styrke dets kapacitet til at levere en samlet indsats over for kriser på kontinentet; tilskynder regionale organisationer som Det Økonomiske Fællesskab af Vestafrikanske Stater (ECOWAS) og Southern African Development Community (SADC) til at øge deres indsats med hensyn til en hurtig afrikansk indsats over for krisesituationer og til at komplementere AU's indsatser;
11. fremhæver ikke desto mindre betydningen af, at der investeres mere i konfliktforebyggelse, idet der tages højde for faktorer som politisk og religiøs radikaliserings, vold i forbindelse med valg, befolkningsfordrivelsler og klimaforandringer;
12. anerkender det afgørende bidrag, som fredsfaciliteten for Afrika spiller for udviklingen af et trekantpartnerskab mellem FN, EU og AU; mener, at denne facilitet både tilvejebringer en indgang til og en potentiel løftestang for etableringen af et stærkere partnerskab mellem EU og AU og har vist sig at være uundværlig, idet den sætter AU og derigennem de otte regionale økonomiske fællesskaber (REC'er) i stand til at planlægge og styre deres operationer; anser det for særdeles vigtigt, at EU-institutionerne og medlemsstaterne forbliver stærkt engagerede, hvis det skal lykkes at udnytte faciliteten fuldt ud, og at AU udviser en højere grad af effektivitet og gennemsigtighed i forbindelse med anvendelsen af midlerne; er af den opfattelse, at fredsfaciliteten for Afrika bør fokusere på strukturel støtte i stedet for bare at finansiere betalingen af de afrikanske styrker; erkender, at der også er andre finansieringsmekanismer i brug, men mener, at faciliteten er særlig vigtig for fredsstøttende operationer i Afrika i betragtning af, at den udelukkende har fokus på Afrika, og dens klart formulerede mål; mener, at civilsamfundsorganisationer (CSO'er), der arbejder med fredsopbygning i Afrika, bør gives mulighed for at bidrage med deres synspunkter som led i en mere strategisk dialog med CSO'er om fred og sikkerhed; er fortsat bekymret over de vedvarende problemer med finansiering og politisk vilje fra de afrikanske landes side; noterer sig Rådets konklusioner af 24. september 2012, hvoraf det fremgår, at det er nødvendigt at overveje alternativer til finansiering fra EUF;
13. mener, at en optrapning af det europæiske militære samarbejde ville øge effektiviteten og virkningen af Europas bidrag til FN-fredsmissioner;
14. glæder sig over den vellykkede gennemførelse af Amani Africa II-øvelsen i oktober 2015, hvor over 6 000 militærpersoner, politifolk og civile deltagere var involveret, og ser frem til operationaliseringen af den afrikanske beredskabsstyrke (ASF) på 25 000 mand så hurtigt som muligt i 2016, eftersom det er bydende nødvendigt at opbygge afrikanske kompetencer;

15. opfordrer EU og medlemsstaterne samt andre medlemmer af det internationale samfund til at bistå med træning, herunder i disciplin, materiel, logistisk støtte, økonomisk bistand og udvikling af regler for magtanvendelse (RoE), anspore og støtte de afrikanske stater fuldt ud og fortsat bakke op om ASF; opfordrer indtrængende medlemsstaternes ambassader og EU-delegationerne til at gøre en mere aktiv indsats for at promovere ASF i de afrikanske hovedstæder; mener, at det er nødvendigt at omstrukturere den offentlige udviklingsbistand inden for OECD's rammer ud fra en fredsopbygningsoptik; mener, at EUF-forordningen bør revideres, således at det bliver muligt at udforme programmeringen, så den indbefatter udgifter til fred, sikkerhed og retlige anliggender, der kan begrundes med, at de er relateret til udvikling;
16. bemærker betydningen af missioner under den fælles sikkerheds- og forsvarspolitik (FSFP) for Afrikas sikkerhed, navnlig uddannelses- og støttemissioner for afrikanske styrker, og især EUTM Mali, EUCAP Sahel Mali og EUCAP Sahel Niger, EUTM Somalia samt EUCAP Nestor; bemærker den ekstra støtte, som disse missioner yder til andre FN-ledede missioners indsatser; opfordrer EU til at forøge disse uddannelsesmissioners kapaciteter, navnlig ved at give afrikanske soldater, der har fået træning, mulighed for at blive fulgt når og efter de vender hjem fra deres indsatssteder;
17. fastholder, at hverken EU eller medlemsstaterne bør gå enegang, når de støtter fredsstøttende operationer, men at de derimod fuldt ud bør tage højde for bidrag fra andre internationale aktører, forbedre samordningen med disse aktører og indsats hastigheden og fokusere deres indsats i bestemte, prioriterede lande, idet de mest egnede og erfarne medlemsstater benyttes som ledende nationer; fremhæver betydningen af de regionale økonomiske fællesskaber i den afrikanske sikkerhedsstruktur; bemærker den rolle, som EU-delegationerne kan spille som formidlere af samordning mellem internationale aktører;
18. støtter en helhedsorienteret EU-strategi, som er det væsentligste instrument til at udnytte det fulde potentiale i EU's indsats i forbindelse med fredsbevarende operationer og til at mobilisere forskellige måder, hvorpå AU-landenes udvikling kan støttes;
19. understreger, at støtte til grænseforvaltning bør være en prioritet i EU's engagement i Afrika; bemærker, at porøse grænser er en af hovedårsagerne til stigningen i terrorisme i Afrika;
20. glæder sig over den fælles meddelelse om kapacitetsopbygning og tilslutter sig Rådets krav om omgående implementering; påpeger, at EU har mulighed for, især ved hjælp af sin samlede strategi, der omfatter både militære og civile virkemidler, at bidrage til at styrke sikkerheden i skrøbelige og konfliktramte lande og til at imødekomme vore partners behov, navnlig for så vidt angår modtagerne af militær støtte, og gentager samtidig, at sikkerhed er en forudsætning for udvikling; beklager, at hverken Kommissionen eller Rådet har delt deres vurdering af de retlige muligheder for at støtte kapacitetsopbygning med Parlamentet; opfordrer begge institutioner til rettidigt at underrette Parlamentet herom; opfordrer Kommissionen til at foreslå et retsgrundlag i overensstemmelse med de oprindelige europæiske mål fra 2013, som er skitseret i initiativet "Enable and Enhance";
21. påpeger, at bidraget af 7. december 2015 fra Juridisk Tjeneste i Rådet med titlen "Capacity building in support of security and development – legal questions" indeholder en række betragtninger vedrørende måder og midler til at finansiere materiel til afrikanske landes militær; opfordrer Rådet til at fortsætte denne drøftelse;

22. glæder sig over de positive reaktioner, der er kommet fra Frankrig efter aktiveringen af artikel 42, stk. 7; er stærk tilhænger af, at der igen indsættes europæiske væbnede styrker i Afrika;
23. erkender, at problemet ofte ikke er manglende finansiering, men snarere hvordan midlerne bruges, og hvilke andre ressourcer der tages i anvendelse; bemærker, at Revisionsrettens anbefalinger vedrørende EU-midler ikke er blevet gennemført fuldt ud; efterlyser regelmæssige kontroller af, hvordan midler fra nationale regeringer, der kanaliseres via EU og FN, bliver brugt; mener, at det er af afgørende betydning, at midlerne udnyttes effektivt i betragtning af deres begrænsede karakter og omfanget af de problemer, vi står over for; mener, at ansvarliggørelse er et afgørende element i denne proces, som samtidig kan bidrage til at tackle den rodfæstede korruption i Afrika; kræver, at der foretages en mere grundig og gennemsigtig evaluering af fredsstøttende operationer, som støttes af EU; bakker op om initiativer såsom Békou-trustfonden, der opererer i Den Centralafrikanske Republik og søger at samle europæiske udviklingsrelaterede ressourcer, ekspertise og kapaciteter for at slippe af med den opsplitning og ineffektivitet, der har præget den internationale indsats i forbindelse med genopbygningen af landet; efterlyser mere systematisk fælles programmering mellem de forskellige EU-instrumenter;
24. bemærker FN's evalueringsrapport af 15. maj 2015 om retshåndhævelse og bestræbelser på afhjælpende bistand i forbindelse med seksuel udnyttelse og seksuelt misbrug begået af FN-personale og FN-relateret personale under fredsbevarende operationer; mener, at AU, FN, EU og deres medlemsstater bør udvise stor agtpågivenhed over for denne type forbrydelser, og opfordrer indtrængende til, at man anvender de strengeste disciplinære og retlige procedurer og gør sig de største bestræbelser på at forhindre sådanne forbrydelser; anbefaler endvidere passende træning og uddannelse af personel, der skal deltage i fredsbevarende operationer, og mener, at udpegelsen af kvindelige medarbejdere og kønsrådgivere vil bidrage til at overvinde kulturelle misforståelser og mindske forekomsten af seksuel vold;
25. opfordrer EU og FN til at gøre en fælles indsats med henblik på kapacitetsopbygning; mener, at det nuværende finansieringsprogram ikke er bæredygtigt, og at der bør knyttes betingelser til fredsfaciliteten for Afrika for at anspore AU til at øge sine egne bidrag til fredsstøttende operationer;
26. pålægger sin formand at sende denne beslutning til formanden for Det Europæiske Råd, næstformanden for Kommissionen/Unionens højtstående repræsentant for udenrigsanliggender og sikkerhedspolitik, Rådet, Kommissionen, medlemsstaternes parlamenter, FN's generalsekretær, formanden for AU-Kommissionen, formanden for Det Panafrikanske Parlament, NATO's generalsekretær og formanden for NATO's Parlamentariske Forsamling.